

Любовьта не обитава,
А този миръ, покой безъ край
Най подиря досаждава.
Безъ любовь и въ самий рай,
Може мъчно да се трай.

Одинъ Скандинавский богъ
На народа си жестокъ
Въ другиятъ животъ обреча
Саби, копья, сѣчь и бой,
И тамъ всякъ единъ герой
Съ вѣнци лаврови наича.
Азъ почитамъ храбростъта
Ней се пада почестъта
Всички вий и азъ желяжъ
Слава въ битки да сдобиймъ,
Ала мисля че вѣвъ рая
Нѣма нужда да се биймъ

Друга пакъ надѣжда храни
Негъда заточень, клетъ,
Кого чакать за напръдъ
Сѣ туй робство, се тирани.
Въ свойтѣ мъжи и тегла,
Вѣрва, че подиръ смрътъта си,
Ще сдобие волностъта си,
И на родната земя
Ще се върне да пирува
И тамъ вѣчно да добрува.
Азъ, обаче, живъ ил' въ гробъ,
Тебе искамъ да съмъ робъ,
Моятъ хубавъ рай е тамо,
Дѣто тебе видѣ само.

Да оставимъ Шкотский рай,
Кой посрѣдъ мъглитѣ трай
И когото обитавать
Само сѣнки безъ тѣла. . .